DOMSTOLENS DOM
11. marts 1987 *

I sag 27/85,

Vandemoortele NV, Izegem, ved advokaterne Michel Waelbroeck og Alexandre Vandencasteele, Bruxelles, avenue Louise 341, 1050 Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 34, rue Philippe-II, Storhertugdømmet Luxembourg,

sagsøger,

mod

Det europæiske økonomiske Fællesskab ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved Denise Sorasio, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående et søgsmål i henhold til EØF-traktatens artikel 178 og 215, stk. 2, hvorved der nedlægges påstand om erstatning for det tab, Det europæiske økonomiske Fællesskab har påført sagsøgeren ved gennemførelsen af Kommissionens forordning (EØF) nr. 2956/84 af 18. oktober 1984 om afsætning af smør til nedsat pris og om ændring af forordning (EØF) nr. 1687/76 (EFT 1984 L 279, s. 4) som ændret ved Kommissionens forordning nr. 3073/84 af 31. oktober 1984 (EFT L 288, s. 83) og Kommissionens forordning nr. 3457/84 af 7. december 1984 (EFT L 319, s. 9),

har

DOMSTOLEN,

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene Y. Galmot, C. Kakouris og F. Schockweiler, dommerne T. Koopmans, U. Everling, R. Joliet, J. C. Moitinho de Almeida og G. C. Rodríguez Iglesias,

* Processprog: Fransk.

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 3. juni 1986,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 5. december 1986,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indgivet til Domstolens Justitskontor den 1. marts 1985 har det belgiske selskab Vandemoortele NV, der fremstiller og forhandler en række forskellige margarineprodukter i flere medlemsstater, i medfør af EØF-traktatens artikel 215, stk. 2, anlagt sag med påstand om erstatning for det tab, selskabet mener at have lidt i anledning af den »julesmør-kampagne«, der var blevet besluttet og nærmere reguleret ved Kommissionens forordning nr. 2956/84 af 18. oktober 1984 om afsætning af smør til nedsat pris og om ændring af forordning nr. 1687/76 (EFT 1984 L 279, s. 4).

2 I forordningens betragtninger anførtes følgende forhold: markedssituationen for smør er præget af store lagre i Fællesskabet, og smørforbruget bør derfor øges med alle egnede midler; nedsættelse af den endelige forbrugerpris er et effektivt middel til at nå dette mål; det er ikke muligt på normale betingelser at afsætte alle disse smørlagre; en yderligere forlængelse af oplagringen bør undgås på grund af de dermed følgende høje omkostninger; i forbindelse med jul og nytår er der mulighed for at sælge smør til nedsat pris til direkte forbrug. Derfor indførtes der i forordningens afsnit I en bestemmelse om en »julesmør«-kampagne, hvorunder der på markedet skulle sælges 200 000 tons smør med en prisnedsættelse på 1,6 ECU/kg (heraf 10 400 tons i Belgien).

3 Vedrørende sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringende og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

4 Sagsøgerne har generelt gjort gældende, at en aktion af en sådan størrelse — både med hensyn til de solgte mængder og den ydede prisnedsættelse — fremkalder en voldsom forstyrrelse på markedet for levnedsmiddelfedtstoffer. Den medfører, at en betragtelig mængde smør bringes i omsætning til stærkt nedsatte priser i kraft af fællesskabssubventionerne. Herved har de lidt et tab, idet dette smør foretrækkes, ikke alene fremfor frisk smør, der herved må afsættes til interventionsorganet, men også fremfor margarine, der er et substitutionsprodukt for og en konkurrent til smør, hvis afsætning falder mærkbart under og efter en »julesmør«-kampagne.

5 Det fremgår af de skriftlige indlæg og indlæggene for Domstolen, at sagsøgerne til støtte for deres erstatningssøgsmål har påberåbt sig fem anbringender, hvorved de søger godtgjort, at førnævnte forordning nr. 2956/84 er ugyldig. Sagsøgerne har herved gjort gældende, at forordningen:

a) lider af en kompetencemangel;

b) strider mod princippet om markedsstabiliseringen;

c) tilsidesætter forbuddet mod forskelsbehandling;

d) tilsidesætter proportionalitetsprincippet;

e) hviler på magtfordrejning.

Anbringendet om Kommissionens manglende kompetence

6 Det fremgår af forordningens betragtninger, at Kommissionens anfægtede beslutning om gennemførelse af »julesmør 1984«-kampagnen hviler på såvel artikel 6 som artikel 12 i Rådets forordning nr. 804/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT 1968 I, s. 169). Artikel 6, stk. 2 og 3, giver hjemmel til gennemførelsen af foranstaltninger, der er særligt egnede til at fremme afsætningen af smør fra offentlige eller private lagre, dersom de ikke kan afsættes på normale vilkår. Artikel 12, stk. 1, som affattet ved forordning nr. 559/76 af 15. marts 1976 (EFT 1976 L 67, s. 9) giver hjemmel til gennemførelsen af andre foranstaltninger for at lette afsætningen af lagre af mejeriprodukter eller for at undgå, at der opstår nye overskud.

7 I forbindelse med gennemførelse af disse særlige foranstaltninger er kompetencefordelingen ved forordning nr. 804/68 mellem Rådet og Kommissionen fastsat således: Rådet fastsætter de almindelige regler for disse foranstaltninger (artikel 6, stk. 6, hhv. artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 804/68), mens Kommissionen fastsætter gennemførelsesbestemmelserne for disse foranstaltninger efter den fremgangsmåde, der gælder for Forvaltningskomitéen, som hjemlet ved artikel 30 i samme forordning (artikel 6, stk. 7 og artikel 12, stk. 3, i forordning nr. 804/68).

8 Sagsøgerne har gjort gældende, at eftersom der ikke fra Rådets side var gennemført almindelige regler, var Kommissionen ikke kompetent til at træffe beslutning om denne »julesmør«-kampagne samt gennemførelsesbestemmelserne i forbindelse hermed.

9 I forbindelse med den konkrete vurdering af Kommissionens kompetence skal følgende spørgsmål afgøres:

1) havde Rådet gennemført de i artikel 6, stk. 3, og artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 804/68 hjemlede almindelige regler?

2) hørte »julesmør«-kampagnen til de foranstaltninger, der er hjemlet i artiklerne 6 og 12 i forordning nr. 804/68 og i disses almindelige regler?

10 Det fremgår for det første af gældende bestemmelser, at Rådet — i modsætning til, hvad sagsøgerne har hævdet — selv har fastsat de almindelige regler som hjemlet ved artiklerne 6 og 12 i forordning nr. 804/68.

11 For så vidt angår anvendelsen af artikel 6 i denne forordning, har Rådet udstedt to forordninger. Dels forordning nr. 985/68 af 15. juli 1968 om fastsættelse af almindelige regler for interventionsforanstaltninger på markedet for smør og fløde (EFT 1968 I, s. 247), der giver hjemmel til at yde støtte til privat lagring af smør samt muligheden for at forhøje støtten, dersom markedet udvikler sig ugunstigt. Dels Rådets forordning nr. 750/69 af 22. april 1969 om ændring af forordning nr. 985/68 (EFT 1969 I, s. 192), der giver hjemmel til, at der træffes egnede foranstaltninger til fremme af afsætningen af smør på offentligt lager, som ikke kan afsættes på normale betingelser.

12 For så vidt angår anvendelsen af artikel 12 i forordning nr. 804/68, har Rådet udstedt forordning nr. 1269/79 af 25. juni 1979 (EFT L 161, s. 8), hvis artikel 2, stk. 1, og artikel 4 giver hjemmel til, at der ydes støtte til fremme af forbruget af smør gennem nedsættelse af forbrugerpriserne.

13 Det må for det andet undersøges, om »julesmør«-kampagnen som bestemt ved den anfægtede forordning falder inden for den delegation af kompetence, som Rådet har indrømmet Kommissionen.

14 I forbindelse med vurderingen af den gennemførelseskompetence, der principielt tilkommer Kommissionen inden for den fælles landbrugspolitik, bemærkes først, således som Domstolen har fastslået i dom af 30. oktober 1975 (Rey Soda, sag 23/75, Sml. s. 1279), at det følger af traktatens ordning, som artikel 155 må ses som en del af, samt af praktiske hensyn, at begrebet gennemførelse skal fortolkes vidt. Da Kommissionen er den eneste, der er i stand til stadigt og opmærksomt at følge udviklingen på landbrugsmarkederne og til at handle med den hurtighed, situationen kræver, kan Rådet se sig foranlediget til på dette område at tildele Kommissionen vide skøns- og handlebeføjelser. Derfor må grænserne for denne kompetence hovedsagelig bedømmes på grundlag af de væsentlige generelle mål bag markedsordningen.

15 Den anfægtede »julesmør«-kampagne fremstår herved som en særlig foranstaltning, der blev besluttet på et tidspunkt, da det var fastslået, at der havde ophobet sig væsentlige overskud af mejeriprodukter, og som sigtede på både at forøge forbruget og at nedbringe lagrene af offentligt og privat smør, og som skulle sikre den nødvendige udskiftning af disse lagre. En sådan operation opfylder såvel de mål, der er fastat ved artiklerne 6 og 12 i forordning nr. 804/68 som de i Rådets førnævnte forordninger, hvori de almindelige regler herfor er fastsat.

16 Følgelig var Kommissionen i henhold til artikel 6, stk. 7, og artikel 12, stk. 3, i forordning nr. 804/68 beføjet til at fastsætte betingelserne for den anfægtede »julesmør«-kampagne i henhold til den procedure, der er fastsat i samme forordnings artikel 30, altså efter at have indhentet udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Mælk og Mejeriprodukter, bortset fra de tilfælde, hvor foranstaltningerne ikke var i overensstemmelse med den af komitéen afgivne udtalelse.

17 Da komitéen ikke havde afgivet udtalelse inden for den frist, der er fastsat i artikel 30, stk. 2, vedrørende det forslag, Kommissionen havde forelagt den, var Kommissionen beføjet til at udstede den anfægtede forordning.

18 Heraf følger, at anbringendet vedrørende Kommissionens inkompetence må forkastes.

Anbringendet om tilsidesættelse af princippet om markedsstabiliseringen

19 Sagsøgerne har anført, at »julesmør«-kampagnerne fremkalder markedsforvridninger, der er i strid med traktatens artikel 39, og som forstyrrer ligevægten på markederne for smør og margarine, hvilke varer er i indbyrdes konkurrence og kan substituere hinanden.

20 Dette anbringende kan ikke lægges til grund. Det bemærkes i den forbindelse, at ifølge Domstolens faste praksis (dom af 24. oktober 1973, Balkan, sag 5/73, Sml. s. 1091; dom af 20. oktober 1977, Roquettes Frères, sag 29/77, Sml. s. 1835; dom af 6. december 1984, Biovilac, sag 59/83, Sml. s. 4057), skal fællesskabsmyndighederne ved forfølgelsen af de forskellige mål, der er opregnet i traktatens artikel 39, til stadighed foretage den afvejning, der kan være nødvendig ved eventuelle modsigelser mellem disse mål separat betragtet. Dersom denne afvejning ikke gør det muligt at isolere et af disse mål uden at sætte gennemførelsen af de øvrige over styr, kan fællesskabsinstitutionerne ikke desto mindre midlertidigt give et af dem forrang, såfremt faktiske omstændigheder eller økonomiske forhold kræver det, og på dette grundlag træffe deres beslutninger.

21 Hvad nærmere angår spørgsmålet om lovligheden af en foranstaltning, der er truffet som led i den almindelige politik inden for mejeriområdet, har Domstolen i førnævnte Biovilac-dom fastslået, at et af hovedformålene med denne politik i overensstemmelse med traktatens artikel 39, stk. 1, litra a), er at sikre mælkeproducenterne i Fællesskabet en rimelig indkomst via fastsættelsen af en indikativpris for mælk, der sikres ved interventionsopkøb af produkter fremstillet af mælk, navnlig smør. Under disse omstændigheder findes Kommissionen uden at tilsidesætte EØF-traktatens artikel 39, stk. 1, i særlig grad at have været beføjet til at være særlig opmærksom på det formål at sikre mælkeproducenterne en rimelig indkomst ved at gennemføre en »julesmør«-kampagne. En sådan kampagne står

utvivlsomt i direkte forbindelse med dette formål, idet den muliggør opretholdelsen af systemet med produktionspriser ved at lette afsætningen af de overskud, der opstår som følge af interventionsforanstaltninger, og således muliggør en udskiftning af det lagrede smør.

22 Særligt på baggrund af den udvikling, man har kunnet konstatere i de markedsandele, som henholdsvis smør og margarine har af det samlede forbrug af fedtstoffer inden for Fællesskabet, findes det ikke af sagens akter at fremgå, at en »julesmør«-kampagne af den art, der her er tale om, er egnet til at fremkalde en egentlig og mærkbar forstyrrelse af margarinemarkedet.

Anbringendet om tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling som fastsat ved traktatens artikel 40, stk. 3

23 Det sagsøgende selskab har anført, at Kommissionen gennem julesmørsalget har forstyrret en konkurrenceligevægt, der er fastsat ved de relevante fællesskabsretlige markedsordninger, og har udsat margarineproducenterne for forskelsbehandling i forhold til den stilling, den har givet smørfabrikanterne. Denne behandling er i øvrigt forskelsbehandlende i dobbelt forstand. Dels giver den smørproducenten adgang til at sælge sit produkt under kostprisen, dels støtter Kommissionen selv dette salg til under kostprisen således, at de økonomiske virkninger af dette salg ikke bæres af smørproducenterne. Denne forskelsbehandling er objektivt ubegrundet.

24 Det står fast, dels at både smør og margarine som forarbejdningsprodukter på grundlag af landbrugsprodukter henhører under den fælles landbrugspolitik, dels at der er tale om produkter, der konkurrerer med hinanden og delvis erstatter hinanden. Følgelig finder artikel 40, stk. 3, afsnit 2, i traktaten anvendelse, der bestemmer, at de fælles landbrugsordninger »bør udelukke enhver form for forskelsbehandling af Fællesskabets producenter eller forbrugere«.

25 Det skal dog fremhæves, at ifølge Domstolens faste praksis (dom af 25. oktober 1978, Royal Scholten-Honig, forenede sager 103 og 145/77, Sml. s. 2037; dom af 12. juli 1979, Italien mod Rådet, sag 166/78, Sml. s. 2591; dom af 27. september 1979, Eridania, sag 230/78, Sml. s. 2749; førnævnte dom af 6. december 1984, Biovilac) er forbuddet mod forskelsbehandling i traktatens artikel 40, stk. 3, afsnit 2, som konkret udtryk for det generelle lighedsprincip, ikke til hinder for, at ens-

artede situationer behandles forskelligt, når forskelsbehandlingen er objektivt begrundet. I nærværende tilfælde må tre væsentlige forskelle mellem smørmarkedet og margarinemarkedet fremhæves.

26 For det første er baggrunden for den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter som reguleret ved Rådets førnævnte forordning nr. 804/68, og som smør henhører under, helt forskellig fra markedsordningen for vegetabilske fedtstoffer; dette beror på den vigtige stilling, mejeriproduktionen indtager inden for Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, og de forskellige betingelser, der gælder for Fællesskabets forsyning med mejeriprodukter i forhold til forsyningen med vegetabilske fedtstoffer. Således fastsættes ved forordning nr. 804/68 interventions- og prisdannelsesmekanismer, der er forskellige fra dem, der er gennemført ved Rådets forordning nr. 136/66 af 22. september 1966 (EFT 1965-1966, s. 193) med ændringer om oprettelse af en fælles markedsordning for fedtstoffer, som margarine henhører under. For så vidt angår den fælles markedsordning for mælk, sker reguleringen af markedet nemlig hovedsagelig gennem interventionsprisen for smør og mælkepulver, mens reguleringen for så vidt angår markedsordningen for fedtstoffer hovedsagelig hviler på et system med produktionsstøtte, hvor interventionen kun spiller en supplerende rolle.

27 For det andet indtager produkterne en helt forskellig stilling inden for deres respektive markedsordninger. Smør og også skummetmælkspulver indtager en fundamental stilling inden for den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter, idet de understøtter dette marked. Margarine spiller derimod ikke nogen tilsvarende rolle inden for den fælles markedsordning for fedtstoffer.

28 For det tredje består der på markedet for vegetabilske fedtstoffer slet ikke sådanne vanskeligheder som dem, der forekommer på markedet for mejeriprodukter. Som Domstolen har fremhævet i dom af 25. februar 1979 (Stölting, sag 138/78, Sml. s. 713), er situationen på Fællesskabets marked for mejeriprodukter præget af strukturbestemte overskud af smør og skummetmælkspulver med en heraf følgende uligevægt mellem udbud og efterspørgsel af disse produkter. For at imødegå de særlige vanskeligheder, som sektoren for mejeriprodukter står overfor, er fællesskabsinstitutionerne forpligtet til både at undgå en forøgelse af og søge at fremme afsætningen af de allerede opbyggede lagre.

29 På denne baggrund og under hensyn til de forskellige formål, der kendetegner de retlige ordninger og de eksisterende økonomiske betingelser på de pågældende markeder, fremgår det, at smørproducenterne og margarineproducenterne ikke befinder sig i en situation, der kan sammenlignes. Derfor kan den anfægtede »julesmør«-kampagne, der indgår som en del af selve den fælles markedsordning for mejeriprodukter, ikke anses som en forskelsbehandling rettet imod margarineproducenterne.

Anbringendet om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

30 Sagsøgerne har gjort gældende, at salgene af julesmør hverken er nødvendige eller egnede til at forøge forbruget af smør og undgå en forlængelse af lagringen, ligesom de har bestridt, at »julesmør«-kampagnen som indført ved den anfægtede forordning var formålstjenlig og effektiv. Problemet med overskuddene af lagersmør kunne være løst ved foranstaltninger, der var mere effektive og mindre indgribende end foranstaltninger som »julesmør«-kampagnerne.

31 Ved afgørelsen af, om en fællesskabsbestemmelse er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, er det ifølge fast retspraksis afgørende, om de midler, der bringes i anvendelse, er egnet til at virkeliggøre det tilstræbte formål og ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at virkeliggøre dette formål. Domstolen har i dom af 25. februar 1979 (føromtalte Stölting-sag) fastslået, at dersom en foranstaltning klart er uegnet med henblik på det af den kompetente institution forfulgte mål, kan dens lovlighed anfægtes, idet fællesskabsinstitutionerne imidlertid må tilkendes en vidtgående skønsfrihed i forbindelse med den fælles landbrugspolitik under hensyn til de opgaver, der er overladt institutionerne ved traktaten.

32 Det fremgår af betragtningerne til den forordning, hvis gyldighed bestrides, at et af dens hovedformål er gennem en vækst i smørforbruget ikke alene at nedbringe de samlede smørlagre, men også generelt at undgå en forlængelse af lagringen af gammelt smør, der efter et vist tidsrum bliver uegnet til menneskeføde, og kræver fornyet bearbejdning. Det fremgår af sagens akter og forhandlingerne for Domstolen, dels at den anfægtede kampagne rent faktisk har fremkaldt mersalg på omkring 40 000 tons smør i Fællesskabet, som man således undgik at lagre, dels at

kampagnen har medført en hurtigere udskiftning og en vis fornyelse af smørlagrene. Disse formål er blandt dem, der skal opnås ved interventionsordningen, jfr. artikel 6, stk. 4, i forordning nr. 804/68.

33 Endvidere fremgår det hverken af sagens akter eller af forhandlingerne for Domstolen, at Kommissionen ved at antage, at de retlige, økonomiske og psykologiske omstændigheder ikke gav den nogen anden mulighed for at virkeliggøre de tilstræbte mål gennem mere effektive og mindre byrdefulde midler har begået nogen åbenbar fejl ved udøvelsen af sit skøn.

34 Under disse omstændigheder og selv om — som Kommissionen selv har indrømmet — effektiviteten af kampagner som »julesmør«-kampagnen er begrænset, ligesom de medfører betragtelige omkostninger for Fællesskabets budget, findes det ikke godtgjort, at den anfægtede foranstaltning har været uegnet til at virkeliggøre de forfulgte mål, eller at den er gået ud over, hvad der var nødvendigt for at nå dem. Følgelig må anbringendet om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet forkastes.

Anbringendet vedrørende den påståede magtfordrejning

35 Det fremgår af den fremstilling, sagsøgerne har givet, at anbringendet består af to dele:

— Rådet havde givet Kommissionen kompetence til at træffe foranstaltninger til at sikre afsætningen af lagrene, men ikke til at tilskynde til forbrug af smør.

— De af Kommissionen gennemførte foranstaltninger gik ud over bestemmelserne i artikel 6, stk. 4, litra a), i førnævnte forordning nr. 804/68, hvorefter interventionsreglerne skal anvendes således, at smørrets konkurrencedygtighed på markedet opretholdes. Foranstaltningerne må således ikke give smørret en kunstig konkurrencefordel i forhold til margarine. Kommissionen har således haft et andet formål for øje end det, der var baggrunden for den beføjelse og kompetence, der er tillagt den.

Anbringendets første del vedrørende Kommissionens inkompetence

36 Denne del hænger sammen med det mere generelle anbringende om Kommisionens inkompetence. Det findes derfor tilstrækkeligt at besvare det ved at henvise til, hvad der ovenfor er blevet fastslået vedrørende Kommissionens kompetence.

Anbringendets anden del vedrørende tilsidesættelse af artikel 6, stk. 4, litra a) i forordning nr. 804/68

37 Det bemærkes — som Kommissionen med rette har anført — at selv om interventionsreglerne skal anvendes således, at smørrets konkurrencedygtighed på markedet opretholdes, jfr. artikel 6, stk. 4, litra a), i forordning nr. 804/68, medfører denne bestemmelse ikke, at konkurrenceforholdene mellem smørret og andre produkter, der delvis kan erstatte smør, skal anses som fast og uforanderlig. Tværtimod skal institutionerne under hensyn til den vigtige rolle, smørret spiller for den fælles markedsordning for mejeriprodukter, drage omsorg for, at smørrets konkurrencesituation ikke forværres, og om nødvendigt styrke den for at muliggøre en genopretning af ligevægten i den fælles markedsordning for mejeriprodukter. Med dette formål for øje har Kommissionen i en tid med vanskelige afsætningsforhold for smørret fået kompetence til at træffe foranstaltninger til fremme af smørforbruget gennem en nedsættelse af prisen på produktet, hvilket i øvrigt gør det muligt for Kommissionen at overholde de andre formål, der er fastsat ved artikel 6, stk. 4, litra b) og c) i forordning nr. 804/68: at bevare smørrets oprindelige kvalitet og gennemføre den mest rationelle lagring. En kampagne som den her omhandlede er netop egnet til at virkeliggøre disse formål.

38 Det fremgår heraf, at Kommissionen ved gennemførelsen af den anfægtede forordning om gennemførelse af en »julesmør«-kampagne ikke har forfulgt andre formål end dem, der er baggrunden for de beføjelser, den fik ved Rådets førnævnte forordning.

39 Heraf fremgår det og uden at der herved er grund til at behandle de formalitetsindsigelser, der er rejst af Kommissionen, at sagsøgte skal frifindes.

Sagens omkostninger

40 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at betale sagens omkostninger. Da sagsøgeren har tabt sagen, tilpligtes han at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) Sagsøgte frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Mackenzie Stuart Galmot Kakouris Schockweiler

Koopmans Everling Joliet Moitinho de Almeida Rodríguez Iglesias

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. marts 1987.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident